

Our Heavenly Guidance System

By Elder Sergio R. Vargas
Of the Seventy

Mūsu debesu vadības sistēma

Elders Serdžio R. Vargass
no Septiņdesmitajiem

April 2025 general conference

As we focus our lives on Jesus Christ, we will find our way home, enduring to the end and rejoicing to the end.

Jesus Christ changed my life when I was baptized at the age of 26 in my beloved Frutillar, Chile. At that time, my job took me across the ocean, rivers, and lakes of the beautiful Chilean Patagonia. After my baptism, I saw my work and my life in a new and different way, recognizing that truly “all things denote there is a God.”

In nature, salmon are born in the source of the rivers. At some point in their lives, they need to swim downriver to reach the ocean, where they find the nourishment and conditions necessary for their development.

But the ocean is also a dangerous place where predators lurk and where fishers try to catch the salmon with flashy hooks that imitate food but do not nourish them. If the salmon can survive these threats, they will be ready to use their powerful guidance system to return upriver to the same place where they were born, facing new and some familiar challenges. Scientists have studied their migratory behavior for years and have discovered that they use a type of magnetic map, similar to GPS, to guide them to their final destination with incredible precision.

We can all return one day to the heavenly home from where we came. And like the salmon, we have our own magnetic map, or Light of Christ, to guide us there. Jesus taught His disciples, “I am the way, the truth, and the life: no man cometh unto the Father, but by me.”

As we focus our lives on Jesus Christ, we will find our way home, enduring to the end and

Pievēršoties savā dzīvē Jēzum Kristum, mēs atradīsim ceļu uz mājām, izturēsim līdz galam un arī priecāsimies līdz galam.

Jēzus Kristus mainīja manu dzīvi, kad es 26 gadu vecumā tiku kristīts savā mīļajā Frutilārā, Čīlē. Tolaik darba dēļ man nācās ceļot pāri okeānam un arī pāri upēm un ezeriem skaistajā Čīles Patagonijā. Pēc kristībām es uz savu darbu un dzīvi sāku raudzīties jaunā un atšķirīgā gaismā, patiesi atzīstot, ka „viss norāda uz to, ka ir Dievs”.

Dabā laši izšķīlas upju iztekās. Noteiktā dzīves posmā viņiem ir jāpeld lejup pa upi, lai sasniegtu okeānu, kur tie var atrast barību un nonākt apstākļos, kas ir nepieciešami to attīstībai.

Taču okeāns ir arī bīstama vieta, kur slēpjas plēsēji un kur zvejnieki cenšas noķert lašus ar spožiem āķiem, kas imitē barību, bet tāda nav. Ja laši izdzīvo šajos draudīgajos apstākļos, viņi var izmantot savu spēcīgo vadības sistēmu, lai atgrieztos augšup pa upi uz to pašu vietu, kur viņi izšķīlās, saskaroties gan ar jauniem, gan jau zināmiem izaicinājumiem. Zinātnieki gadiem ilgi ir pētījuši lašu migrācijas paradumus un ir atklājuši, ka tie izmanto sava veida magnētisko karti, kas līdzinās GPS, lai nokļūtu savā galamērķī ar neticamu precizitāti.

Kādu dienu mēs visi varēsim atgriezties debesu mājās, no kurienes esam nākuši. Un tāpat kā lašiem, arī mums ir sava magnētiskā karte jeb Kristus gaisma, kas mūs turp vada. Jēzus Saviem mācekļiem atklāja: „Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani.”

Pievēršoties savā dzīvē Jēzum Kristum, mēs atradīsim ceļu uz mājām, izturēsim līdz galam un

rejoicing to the end. President Russell M. Nelson taught that “the joy we feel has little to do with the circumstances of our lives and everything to do with the focus of our lives.”

Our Divine Nature and Destiny

From the family proclamation, we read that “each [of us] is a beloved spirit son or daughter of heavenly parents, and, as such, each has a divine nature and destiny. ... In the premortal realm, spirit sons and daughters knew and worshipped God as their Eternal Father and accepted His plan by which His children could obtain a physical body and gain earthly experience to progress toward perfection and ultimately realize their divine destiny as heirs of eternal life.”

Before His birth in mortality, Jesus Christ appeared to Moses and spoke to him on behalf of the Father. He told Moses He had a great work for him to do. During that meeting, the Lord called him “my son” several times.

After that experience, Satan came tempting him, saying, “Moses, son of man, worship me.”

Moses responded to the temptation by remembering his divine nature, saying, “Who art thou? For behold, I am a son of God.” The truth freed Moses from an attack by the adversary.

Brothers and sisters, the hooks of mortality are real. They are often enticing, but they seek only one target: to pull us out of the course of living waters that lead to the Father and eternal life.

I know how real the hooks of mortality can be. One Sunday, as a new convert, I was teaching a priesthood class when an unsettling conversation arose. I struggled to finish my lesson. I took offense and felt that I was the victim. Without saying a word, I headed for the exit with the idea that I would not return to church for a while.

At that very moment, a concerned priesthood holder stood in front of me. He lovingly invited me to focus on Christ and not on the situation we had experienced in class. As I looked back on the experience with him, he shared with me that he heard a voice tell him, “Go after him; he is important to me.”

My dear friends, we are all important to Him. President Nelson taught that “because of our covenant with God, He will never tire in His efforts to help us, and we will never exhaust His merciful patience with us.” Our divine nature and covenant relationship with God entitle us to

arī priecāsimies līdz galam. Prezidents Rasels M. Nelsons mācīja, ka „priekam, ko mēs jūtam, ir maza saistība ar mūsu dzīves apstākļiem, bet tas vistiešākajā mērā ir saistīts ar to, kam mēs savā dzīvē pievēršamies”.

Mūsu dievišķā daba un sūtība

Vēstījumā par ģimeni mēs lasām, ka „ikviens [no mums] ir Debesu vecāku milēts gara dēls vai meita, un tādējādi katrs ir apveltīts ar dievišķu dabu un sūtību. ... Pirmslaicīgajā dzīvē gara dēli un meitas pazina un pielūdza Dievu kā savu Mūžīgo Tēvu, un pieņēma Viņa ieceri, saskaņā ar kuru Viņa bērni varēja iegūt fizisko ķermeni un Zemes pieredzi, lai pilnveidotos un galu galā īstenotu savu dievišķo sūtību, kļūstot par mūžīgās dzīves mantiniekiem.”

Pirms piedzimšanas pasaulē Jēzus Kristus parādījās Mozum un runāja ar viņu Tēva vārdā. Viņš sacīja Mozum, ka Viņam ir liels darbs, kas viņam ir jāpaveic. Šis tikšanās laikā Tas Kungs viņu vairākas reizes nosauca par „savu dēlu”.

Pēc tam pie viņa atnāca Sātans un sacīja, viņu kārdinādam: „Mozu, cilvēka dēls, pielūdz mani.”

Mozus, atceroties savu dievišķo dabu, viņam uz šo kārdinājumu atteica: „Kas tu esi? Jo lūk, es esmu Dieva dēls.” Patiesība atbrīvoja Mozu no pretinieka uzbrukuma.

Brāļi un māsas, laicīgās dzīves āķi ir īsti. Tie bieži vien ir vilinoši, bet to mērķis ir viens — izvilināt mūs no dzīvā ūdens, kas ved pie Tēva un mūžīgās dzīves.

Es zinu, cik laicīgās dzīves āķi var būt īsti. Kādu svētdienu es, būdams jaunpievērstais, pasniedzu stundu priesterības klasē, kurā aizsākas kāda nepatīkama saruna. Man bija ļoti grūti pabeigt stundu. Es apvainojos un jutos kā upuris. Neko nesakot, es devos uz izeju ar domu, ka kādu laiku baznīcā vairs neatgriezīšos.

Tajā brīdī manā priekšā nostājās kāds nobažījies priesterības nesējs. Viņš mani mīloši aicināja vērst uzmanību uz Kristu, nevis uz situāciju, ko piedzīvojām klasē. Kad mēs atskatījāmies uz šo pieredzi, viņš man pastāstīja, ka bija dzirdējis balsi, kas viņam teica: „Dodies viņam pakal, viņš man ir svarīgs.”

Mani dārgie draugi, mēs visi Viņam esam svarīgi. Prezidents Nelsons mācīja, ka, „pateicoties mūsu derībai ar Dievu, Viņš nekad nepagurs savos centienos mums palīdzēt, un mēs nekad neizsmelsim Viņa žēlastīgo pacietību pret mums”. Mūsu dievišķā daba un derībās balstītās attiecī-

receive divine help.

The Need of Nourishment

Just as salmon need to be nourished in the ocean to grow, we also need to nourish ourselves spiritually to avoid dying of spiritual malnutrition. Prayer, the scriptures, the temple, and our regular attendance at Sunday meetings are vital in our spiritual menu.

In November 1956, Ricardo García entered the waters of baptism in Chile, becoming the first member of the Church in my country. Just one day before he died, he declared before his family and friends, “Many years ago, missionaries invited me to be happy along with my family. I am a happy man. Tell everyone in Chile the gospel is happiness.”

After having been nourished with the gospel of Jesus Christ, Ricardo dedicated his entire life to serving God and his neighbor with love. His example of discipleship has blessed generations, including me. The Prophet Joseph Smith taught that “a man filled with the love of God, is not content with blessing his family alone, but ranges through the whole world, anxious to bless the whole human race.”

Return to Our Heavenly Home

Deep inside each of us is a desire to return to our heavenly home, and Jesus Christ is our heavenly guidance system. He is the way. His atoning sacrifice makes it possible for us to make sacred covenants with God. Once we make covenants, we will at times find ourselves swimming against the current. Danger, disappointment, temptation, and affliction will test our faith and spiritual strength. Ask for help. Jesus Christ understands and is always eager to share our burdens.

Remember that He is known as “a man of sorrows, and acquainted with grief.” The Savior taught, “In the world ye shall have tribulation: but be of good cheer; I have overcome the world.” His atoning sacrifice allows our sins to be forgiven to the point that He no longer remembers them.

We may not totally forget our sins as part of our mortal learning so we will remember not to repeat them. Instead, we will remember Him as we take the sacrament at church every Sunday. This ordinance is an essential part of worship and spiritual development. Joy comes when we

bas ar Dievu dod mums tiesības saņemt dievišķu palīdzību.

Vajadzība pēc uztura

Tāpat kā lašiem, kuriem ir jābarojas okeānā, lai augtu, arī mums ir nepieciešams garīgs uzturs, lai mēs nenomirtu no tā nepietiekamības. Lūgšana, Svētie Raksti, templis un pastāvīga svētdienas sanāksmju apmeklēšana ir būtiskas mūsu garīgās ēdienkartes sastāvdaļas.

1956. gada novembrī Rikardo Garsija iegāja kristību ūdeņos Čīlē, kļūstot par pirmo Baznīcas locekli manā valstī. Tikai dienu pirms nāves viņš ģimenei un draugiem paziņoja: „Pirms daudziem gadiem misionāri mani aicināja būt laimīgam kopā ar manu ģimeni. Es esmu laimīgs cilvēks. Pastāstiet visiem Čīlē, ka evaņģēlijs ir laime.”

Kad Rikardo tika „pabarots” ar Jēzus Kristus evaņģēliju, viņš visu savu dzīvi veltīja mīlošai kalpošanai Dievam un tuvākajiem. Viņa mācekļības piemērs ir svētījis vairākas paaudzes, tostarp mani. Praviētis Džozefs Smits mācīja, ka „cilvēks, kurš ir piepildīts ar Dieva mīlestību, neapmierinās tikai ar savas ģimenes svētīšanu, bet ceļo pa visu pasauli, dedzīgi vēlēdamies svētīt visu cilvēci”.

Atgriešanās mūsu debesu mājās

Katrā no mums ir patiesa vēlme atgriezties savās debesu mājās, un Jēzus Kristus ir mūsu debesu vadības sistēma. Viņš ir ceļš. Viņa Izpiršanas upuris mums dod iespēju noslēgt svētas derības ar Dievu. Noslēdzot derības, mums reizēm nākas peldēt pret straumi. Briesmas, vilšanās, kārdinājumi un ciešanas pārbauda mūsu ticību un garīgo spēku. Lūdziet palīdzību. Jēzus Kristus saprot un vienmēr ir gatavs atvieglot mūsu nastas.

Atcerieties, ka Viņš ir pazīstams kā „vīrs, kam nebija svešas sāpes un kas bija norūdīts ciešanās”. Glābējs mācīja: „Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!” Viņa Izpiršanas upuris ļauj mūsu grēkiem tikt piedotiem līdz tādai pakāpei, ka Viņš tos vairs neatceras.

Mēs gan nevaram pilnībā aizmirst savus grēkus, kas ir daļa no mūsu laicīgās dzīves mācībstundām, lai mēs atcerētos tos neatkārtot. To vietā mums ir jāatceras Viņš, katru svētdienu baznīcā pieņemot Svēto Vakarēdienu. Šis priekšraksts ir būtiska pielūgšanas un garīgās pilnveidošanās

understand that this is not just another day. “The sabbath was made for man” with the intention of giving us rest from the world and renewing our body and spirit.

We also remember Him when we go to the temple—the house of the Lord. Temples give us a deeper knowledge of Jesus Christ as the center of the covenant that leads us to eternal life, “the greatest of ... the gifts of God.”

Attending the temple has given me comfort and great hope about our eternal destiny. I have experienced heavenly connections with people on both sides of the veil. I’ve seen healing miracles in the lives of my young children, two of whom live with unseen illnesses that require daily care for the rest of this life.

Our family rejoices as we share about the plan of happiness. My children’s faces light up when they hear that, thanks to Jesus Christ, their “afflictions shall be but a small moment.” We love our children deeply, and we know that someday, as President Jeffrey R. Holland taught, they “will stand before us glorified and grand, breathtakingly perfect in body and mind.” Our covenants bring us closer to God to the point of making the impossible possible, filling every space of darkness and doubt with light and peace.

Thanks to Jesus Christ, there are hope and well-founded reasons to continue loving, praying, and supporting those we care about.

I know He lives. He knows us and He loves us. He is the way, the truth, and the life of the world.

I invite all of us today to center our lives on Jesus Christ and His teachings. Doing so will help us avoid biting the hooks of temptation, offense, and self-pity. We will stand as temples—holy, firm, and constant. We will weather the storms, and we will make it home, enduring to the end and rejoicing to the end. In the name of Jesus Christ, amen.

sastāvdaļa. Prieku mēs sajūtam tad, kad saprotam, ka šī nav vienkārši kārtējā diena. „Sabats ir celts cilvēka dēļ” — ar nolūku sniegt mums atpūtu no pasaules un atjaunot mūsu ķermeni un garu.

Mēs Viņu atceramies arī tad, kad dodamies uz templi — Tā Kunga namu. Tempļi mums sniedz dziļāku izpratni par Jēzu Kristu kā centrālo personu mūsu derībā, kas mūs vada uz mūžīgo dzīvi — „vislielāk[o] no visām Dieva dāvanām”.

Tempļa apmeklēšana man ir sniegusi mierinājumu un lielu cerību attiecībā uz mūsu mūžīgo sūtību. Es esmu piedzīvojis dievišķu saikni ar cilvēkiem abās priekš kara pusēs. Es esmu redzējis dziedināšanas brīnumus savu mazo bērnu dzīvē — diviem no viņiem ir ārēji neredzamas slimības, kas prasīs ikdienas aprūpi līdz mūža galam.

Mūsu ģimene gūst prieku, stāstot par laimes ieceri. Manu bērnu sejas iemirdzas, kad viņi dzird, ka pateicoties Jēzum Kristum viņu „ciešanas būs tikai mazu brītiņu”. Mēs ļoti mīlam savus bērnus, un mēs zinām, ka kādu dienu, kā mācīja prezidents Džefrijs R. Holands, „viņi stāvēs mūsu priekšā visā savā godībā un diženumā, ar apbrīnojami nevainojamu ķermeni un saprātu”. Mūsu derības mūs tuvina Dievam, padarot neiespējamo iespējamu un aizstājot tumsību un šaubas ar gaismu un mieru.

Pateicoties Jēzum Kristum, mums ir cerība un pamatots iemesls turpināt mīlēt, lūgt un atbalstīt tos, kuri mums rūp.

Es zinu, ka Viņš dzīvo. Viņš mūs pazīst un mīl. Viņš ir ceļš, patiesība un pasaules dzīvība.

Es aicinu mūs visus vērst uzmanību uz Jēzu Kristu un Viņa mācībām ikdienas dzīvē. To darot, mēs izvairīsimies no uzķeršanās uz kārdinājumu, aizvainojumu un sevis žēlošanas āķa. Mēs stāvēsim kā templi — svēti, nesatricināmi un pastāvīgi. Mēs pārdzīvosim vētras un atgriezīsimies mājās, izturot līdz galam un arī priecājoties līdz galam. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.